olli minno õe peigmees. — Kui meie temma jurest ärra tulnud, sanud temma kuulda, et suur hulk hunta meie järrele assunud. Ta olli siis kohhe omma rahwale käsko saatnud, temmaga metsa tulla. Temma rahwas kes tedda armastas, olli ka warsi walmis olnud, ja tulnud krahwiga meie jälgi mõda meid peästma."

„Meie tahtsime nende innimestele iggamehhele wiis rubla rahha anda, ja neid kummaski moisas kolm päwa hästi üllespiddada. Agga need head innimessed ei wõtnud rahha, waid ütlesid sedda werre hinna ollewad, mis woetakse abbi eest hädda aial, egga tahtnud ka muud, et kui minno õe pulmad sawad ollema, neil siis lubba olleks sedda illo waatma tulla."

„Kui siis se pääw tulli, et preili nore krahwiga sai laulatud, ja keik rahwas kous olli, tulli noor paar wälja rahwa jure, langes põlweli, ja keik rahwas ka, ütles preili sure selge healega: „Oh Issand Jummal! sa Ma ja Taewa issa! kes sa mind mitme saa hundi käest se armsa rahwa lábbi olled peästnud, sinno nimmi olgo iggaweste kidetud ja auustud mailmas keigest rahwast! Hoia ja õnnista sedda rahwast ja nende suggu pärrast neid mailma päwade otsani!""

Se peale tousid keik ülles, ja iggaühhe südda olli ligutud ja wessi silmis.

Siis anti rahwale priskeste süa ja jua. Ja kui nemmad sõnud ja jonud, ja keiki au ja illo nattokesse aega waatnud, läks iggaüks omma teed.

Nore praua wend panni sedda immeks, et need innimessed ni kassinad olnud, toido wõtmisse jures, ja et mitte ühte ainust polnud nähha, kelle jallad ollekfid pissutki nõdrad olnud ja ütles: „Ma olen sedda tänna kui immet waatnud et se rahwas ni kassin, karsk ja moistlik. Minna ommast rahwast pean tunnistama, — ennese ja nende häbbiks, — et kui ma neile wahhest woõraspiddo ollen teinud, et nemmad iggakord sesugguse täitmata wisiga sõnud ja jonud, et kas senna paika. Sepärrast on sesuggune pääw mulle hirmopääw